

Redegørelsen angik i alt 8 Virksomheder, der arbejder paa denne Maade, nemlig: 1. Dansk Spare- og Byggeforening, 2. Jord, Arbejde, Kapitals Financierings-Afdeling, 3. Østifternes rentefri Andels-Financiering, Andelsselskab, 4. »Bokas« Bygge- og Kredithjælp A/S, 5. Dansk Laaneforening »København«, 6. Middelstandens Byggespareselskab A/S, 7. Grundejernes rentefri Laaneforening og 8. Dansk Financierings Forening. Mellem de nævnte Virksomheder er der ret store Forskelligheder paa mange Punkter. Princippet er derimod som Helhed det samme i dem alle, hvad der har sin Forklaring i, at man ved Udformningen af de enkelte Virksomheders Regler gennemgaaende synes at have haft de samme udenlandske — navnlig tyske — Forbilleder for Øje.

Efter en Omtale af de paagældende Virksomheder enkeltvis, der for de to Institutioner: Dansk Spare- og Byggeforening og Jord, Arbejde og Kapital gøres særlig udførlig, da førstnævnte er det ældste Selskab herhjemme og Jord, Arbejde og Kapitals Financierings-Afdeling (J. A. K.) i Løbet af kort Tid har faaet meget stor Udbredelse, hedder det i Redegørelsen, at selv om den Mulighed ikke kan afvises, at nye Former for Pengeinstitutter, grundede paa Fællesopsparens Princip, kan udvikles og indpasses i de bestaaende Kreditsystemer paa en gavnlig Maade, er *Fællesopsparens uheldige Sider i de faktisk foreliggende Udformninger i høj Grad fremtrædende*. Som en betydelig Ulempe fremhæves den lange og ubestemmelige *Ventetid*. Den tilsigtede *Rentefrihed* betyder derhos en Begunstigelse af nogle Medlemmer paa andres Bekostning, et Misforhold, der ikke udjævnes gennem de benyttede Udligningstillæg. *Administrationsomkostningerne* kritiseres som uforholdsmæssigt store, og man peger paa det uheldige i den kraftige *Propaganda*, der udfoldes, og som virker vildledende, ligesom man finder det uheldigt og uforsvarligt, at der af de samme Midler foretages Udlaan i *saavel fast Ejendom som Løsøre*. Endelig er flere af Virksomhederne oprindelig stiftede *uden Egenkapital*, og Vedtægter og Spare- og Laanebetingelser er undertiden ret *uklare*.

Hvad der gør de omtalte Ulemper særlig alvorlige — slutter Redegørelsen —, er den Omstændighed, at mange Sparere maa antages ikke selv at være i Stand til at bedømme de Forhold, der knytter sig til Virksomheder af den paagældende Art. Det kræver ret store Forudsætninger, hvis man skal kunne danne sig blot et Skøn over Chancerne for *Ventetid*, effektiv Rente, Risiko for Tab m. m. Allerede af denne Grund vil det formentlig være rigtigt, at Staten griber ind for at varetage Sparernes Interesser, saaledes som det er sket for Bankers, Sparekassers og Forsikringselskabers Ved-